

FRANCESCO
BEDINI

İLLÜSTRASYON
STEFANO
TAMBELLINI

KARA

GOBLİNLER

KRALİÇESİ

Doğan
Çocuk

**KARA
GOBLINLER
KRALIÇESİ**

FRANCESCO BEDINI

KARA

GOBLINLER

KRALIÇESİ

RESİMLEYEN:

STEFANO TAMBELLINI

Odin ve öyküleri, Bologna Bottega Finzioni – ETS Vakfı kapsamındaki Yazarlık Okulu'nda başlayan bir çalışmanın ürünüdür, kendilerine teşekkürlerimi sunarım.
(Francesco Bedini)

Kedimin Adı Odin - 2 Kara Goblinler Kraliçesi

Özgün adı: La Regina dei Folletti Oscuri

Yazan: Francesco Bedini

Resimler ve kapak tasarımı: Stefano Tambellini

İlk basımı 2022 yılında Editrice Il Castoro tarafından, viale Andrea Doria 7,
20124 Milano İtalya'da yapılmıştır. www.editriceilcastoro.it

CENTRO
PER IL LIBRO
E LA LETTURA

Bu eser, İtalya Kültür Bakanlığı Kitap ve Okuma Merkezi'nin katkılarıyla çevrilmiştir.

Türkiye yayın hakları: Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-394-080-5

Sertifika no: 44919

Çeviren: Ceylan Özçapkın

Yayına hazırlayan: Cansev Ayanoğlu Güven

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47 Sertifika no: 45464

☎ (0212) 373 77 44 ✉ satis@doganyayinlari.com.tr

📷 [dogancocukyayinlari](https://www.instagram.com/dogancocukyayinlari) 🐦 [dogancocuk](https://www.twitter.com/dogancocuk)

www.dogancocuk.com.tr

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

*Dostlarına ve içi kurbağalarla dolu
ayakkabı kutularına...*

GİRİŞ

Kedimin adı Odin'di ve sadece tek gözü vardı. Boynuna bordo renkte bir pelerin ve eksik gözünü gizlemek için ayın gölgesi kadar karanlık bir göz bağı takardı.

Diğer kedilere hiç benzemiyordu çünkü... Neyse, lafi dolandırmanın bir anlamı yok: O gerçekten de İskandinav şiir ve savaş tanrısı Odin'di ve tek gözlü bir kedinin bedeninde yanlışlıkla yeniden doğmuştu.

Nasıl oldu bilmiyorum ama İskandinav mitolojisinde dünyanın sonu olan Ragnarok'un gelişini, tamamen onun fedakârlığı sayesinde önleyebildik.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde...
Kimi kandırıyorum ki! Kedimin geri döneceğini zaten biliyordum: Onun adı Odin, Pamuk Prenses veya Pofuduk değil.

Birlikte yine binlerce macera yaşayacaktık. Ya da en azından ben öyle umuyordum...

BÖLÜM

1

Cehennemden gelen kurtlarla savaşarak korkularımı yendim. Yaşam ve Ölüm Ağacı'na tırmanarak evreni saran gizeme dokundum.

Ancak tüm bunlar, o gün başıma geleceklerin yanında hiçbir şeydi.

Adım Aldo, on bir yaşındayım ve hayatımın en büyük aptallığını yapmak üzereydim. Uğursuz Petra: Hepsi onun suçuydu! Doğum gününü güzel bir şekilde kutlamak için büyükbabamız evin önüne birkaç tahta platformdan küçük bir sahne kurmuş ve çamaşır ipine astığı eski bir plaj havlusuyla bir tür perde oluşturmuştu.

Eleştirel bir gözle bakan herkes buna zırvalık diyebilirdi

ama sonuçta önemli olan kız kardeşimin mutlu olmasıydı.

Vahşi Batı'daki bir lokomotif aratmayacak kadar yüksek sesle oflayıp puflayarak sahneye tırmandım ve annemin benim için hazırladığı kostümü perdenin arkasında giydim. Çenemin altından tutturduğum o aptal başlığa bakmayı daha yeni bitirmiştik ki ön kapı açıldı ve topraktan fişkir-miş çekirgeler gibi çılgık çılgıla bağırarak, ikinci sınıf öğrencisi bir kız sürüsü çimenleri istila etti.

“Bayanlar ve genç hanımlar,” diye bağırarak babam, onların yıkıcı öfkesini dindirmek için, “gecenin ilk ve tek konu-ğunu anons etmekten heyecan duyuyorum!”

Cehennem çekirgeleri tiz bir kükreme patlatırken omur-gamın korkudan kıvrıldığını hissettim. “Sadece bu gece, sa-dece sizin için,” diye devam etti babam.

“Dans Eden *Unicorn* sahnede!”

Büyükbabam perdeyi indirerek beni sonsuz bir utanca mahkûm etti: Kafamdaki kâğıttan boynuz ve yanardöner gökkuşağı eklentileri olan pembe yün kostümümle, “Se-lam, selam” diye beceriksizce el sallayarak kendimi tanı-tım.

Yanaklarım o kadar sıcaktı ki üzerlerinde iki dilim pas-tırma kızartabilirdim.

Kız kardeşim o kadar yüksek sesle gülmeye başladı ki bademcikleri neredeyse burnundan çıkacaktı.

“Haydi Aldo!” diye bağırdı babam başlat tuşuna basarken. “Biraz tutkulu ol!”

Hoparlörlerden, flüt ve teflerden oluşan bir müzik yükseldi ve kızlar hipnotize olmuş gibi aynı anda ayağa fırladılar. Ayaklarını yere vurarak dans ediyor ve Dans Eden *Unicorn* şarkısını söylüyorlardı.

Birbirlerinin ellerini tutarak bir çember oluşturmalarını dehşete düşmüş bir hâlde izledim. Tüm bunlar gözüme bir cadı şenliği gibi görünüyordu.

Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordum. Son derece tehlikeli bir şey olacak gibiydi. Ne olduğunu sonunda fark ettiğimde artık çok geçti.

“İşte buradasın UniAldo!” diye bağırdı Petra arkamdan. Arkamı döndüm. Kız kardeşim elimde babamın cep telefonunu sallıyordu.

“Petra!” diye söyledim. “Sakın deneme, yoksa...”

“Yoksa ne olur?” dedi. “Yoksa bu videoyu arkadaşlarına mı gösteririm?”

Yetti artık! Tam alnımdaki boynuzu söküp atacaktım ki annemin yalvaran bakışlarıyla karşılaştım. Petra için bu

ufak gösteriyi düzenlememi o istemişti çünkü Odin ortadan kaybolduğundan beri kardeşimin morali çok bozuktu.

“Aaaahhh!” diye bağırdım ciğerimdeki tüm nefesle. Omlet çoktan hazırda, bari düzgün pişindi.

“Doğum günün kutlu olsun Petra!” diye bağırdım ve eğilerek onu selamladım.

Sonra gözlerimi kapadım ve ayak parmaklarımla ucunda yükselerek Dans Eden *Unicorn* dansına başladım.

Utancımdan olsa gerek, o gece bir türlü uyuyamadım. Bu yüzden gece yarısına doğru, Petra'nın eğlendirme becerilerine teşekkür etmek için öğleden sonra bana verdiği çizgi romanı okumaya başladım.

Birden kollarımdaki tüyler radar anteni gibi dimdik oldu, aynı anda da karnımın alt kısmından bir korku hissi yayılmaya başladı.

Hemen yatağa uzanıp hareketsiz durdum, kulaklarım

şüpheli bir ses yakalamak için gerginleşti.

İtiraf etmeliyim ki ben tam bir korkağım ve o anda pijamalarımı pisletmemeye çalışıyordum. Kız kardeşim bile benden daha cesurdur, hatta muhtemelen Mariana Çukuru'nun dibine batmış bir denizaltıdaki bir tavuk da öyledir.

Birkaç derin nefes aldım ve koridora baktım. Tek ışık kaynağı, yeni doğan kardeşim Vercingetorix'in odasıydı. Annem elektrik prizine küçük bir ampul takmıştı.

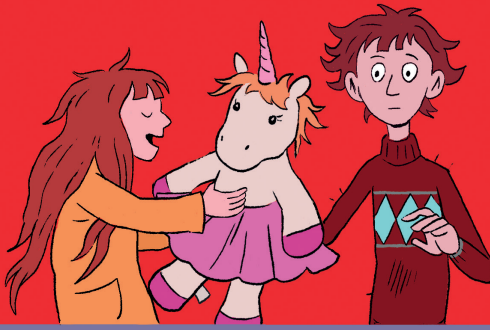

Parmak uçlarımın üzerinde odasına girdim ve karyolasına doğru eğildim: Verci, battaniyeye sarılmış, huzur içinde uyuyordu. Biraz elfleri andıran sivri kulaklarıyla gerçekten çok şapşaldı. Hele gözleri: Sol gözü Valhalla'nın çayırları kadar yeşil, sağdakiyse bir korsanın göz bağı gibi simsiyahtı, tıpkı şeye benziyordu... Bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Konsantre olmalıydım!

Tehlike hissi hâlâ kaybolmamıştı ve beni bir mıknatıs gibi alt kata doğru çekiyordu.

Arkamı döndüm ve odama geri girdim. Kesinlikle okuduğum korku çizgi romanından etkilenmişim ve korkacak hiçbir şey yoktu. Ama yine de hazırlıklı olmak daha iyiydi, bu yüzden kılıcımı kaptım. Tabii ki basit tahtadan yapılmış bir kılıçtı ve hırsızla veya daha kötüsüyle karşı karşıya

Odin, sıradan bir kedi değil çünkü...
O gerçekten Odin: Tek gözlü bir kedinin
bedeninde yeniden doğmuş İskandinav şiiir
ve savaş tanrısı. Yaptığı fedakârlık sayesinde
dünyayı kurtardık ama onu tekrar
göremeyeceğimi düşündükçe...
Kime ne anlatıyorum ki? Kedim tabii ki geri
dönecek. Onun adı Odin, Pamuk Prenses
veya Pofuduk değil. Onunla hâlâ
hesaplaşmamız gereken bazı konular var.
Ben ve o, ikimiz birlikte.
En azından öyle umuyordum...

Çeviren:
Ceylan Özçapkın

